

почна да чете и когато стигна пасажа. — „Ако съ паметника се цѣли унижението изобщо на държавното наемничество, ако е изложенъ на присмѣхъ лично невинния г-нъ Запетаевски има срѣдства, съ които той може да възстанови честта си. . . — Запетайката внезапно се разплака отъ мъка. Но съ плача въ душата му настъпи неочаквано затишие. Зловещо затишие предъ катастрофа — нервитѣ му бѣха напрегнати до последна степенъ и той цѣлъ се разтрепера въ нѣкакво безумно очакване на нѣщо още по-страшно.

Дълго стоя Запетайката така, като не помнѣше и не знаеше де е. Най-после: „защо съмъ се подпрѣлъ така, като нѣкой пияница... Азъ... азъ!..“ — горчиво осъзна той себе си. — „Всички сж се смѣли... и Сийка... и утре пакъ...“ — съ страшна скръбъ се опомняше той.

Но странно нѣщо, въ голѣмата болка отъ съзнатото унижение, той не обвиняваше никого, никому не се сърдѣше, може би, защото нѣмаше единъ опредѣленъ обектъ или пѣкъ отъ величие на душата. Гнѣвъ и злоба, въпрѣки свититѣ пеници, нѣмаше въ него.

Въ това време по улицата мина полека единъ празенъ, съвсемъ овехтялъ, файтонъ и Запетайката се отмѣсти отъ стълба. „Да го извикамъ сега — странно зафантазира той — да го извикамъ, да си взема единъ ковчегъ и да легна въ него, да ме откара при паметника. Кому съмъ нуженъ сега, защо ще живѣя? — мрачно си помисли той: „При паметника, при паметника“ — и той повика файтонджията и безъ да се пазари качи се на файтона.

Конетѣ потеглиха. Запетайката се полюляваше и си повтаряше:

— Да ме нѣма... да ме нѣма...